

Arrest

nr. 118 173 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 mei 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 14 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, die op 17/05/2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat hij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2012 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Immers, er werden geen bewijzen op naam van de Belgische onderdaan voorgelegd. Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel inkomsten op naam van betrokkene voorgelegd. Deze inkomsten dateren nog uit het land van herkomst. Het is bijgevolg niet op te maken of dit de huidige inkomsten vertegenwoordigen. Daarenboven stelt de hogervermelde wettelijke bepaling dat het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is die dient aan te tonen aan de gestelde voorwaarde te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7.1.2^o van de wet van 15.12.1980. Regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verder meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij tevens de schending van artikel 8 EVRM aanvoert.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

SCHENDING ART. 40 TER VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

MACHTSOVERSCHRIJDING

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING BEG1NSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De verzoeker heeft op datum van 17.05.2013 een verzoek ingediend op basis van art. 40 TER W 15.12.1980;

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden hiertoe, doch in de bestreden beslissing werd ten onrechte geoordeeld van niet.

Dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed:

(..)

Terwijl in werkelijkheid de echtgenote van verzoeker, weze de Belgische onderdane wel over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt

Dat dienaangaande alle nuttige documenten bijkomend worden voorgelegd waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoekster gerechtigd is op OCMW-steun.

Dat verzoeker en mevr. (...) een gemeenschappelijk kind hebben dat pas werd geboren op datum van 15.04.2013.

Dat verzoeker en mevr. (...) zijn gehuwd op 26 april 2013.

Dat de echtgenote van verzoeker ingevolge de geboorte van het kind niet kon en kan werken en dit een overmachtssituatie uitmaakt in die zin dat er hiermee dient rekening gehouden te worden bij de beoordeling of er wel sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten.

Dat immers niet van de echtgenote van verzoeker kan verlangd worden dat zij onmiddellijk na de geboorte opnieuw zou gaan werken, en het één en ander des te meer geldt aangezien verzoeker ondertussen zelf kon werken en over een arbeidskaart beschikte.

Dat gezien de geboorte van het kind in april 2013 en de hieruit voortvloeiende over-machtssituatie in haren hoorde, er rekening dient gehouden te worden met alle toenmalige inkomsten van het gezin, weze dus ook de inkomsten van verzoeker.

Dat minstens dient vastgesteld te worden dat het geheel discrimatoir is om door het feit dat de echtgenote van verzoekster door de geboorte van het kind niet kan werken, onmiddellijk na deze geboorte de verzoeker, vader van het kind, geen verblijf zou kunnen bekomen en dit zolang diens echtgenote niet over werk beschikt en vol- doende inkomsten.

Dat het duidelijk is dat in dit specifieke geval, met name de geboorte van een kind en de navolgende opvoeding door de moeder tijdens de eerste maanden na de geboorte, met tot gevolg een onmogelijkheid om te werken, er wel degelijk mogelijkheid moet zijn om zich te beroepen op gezinshereniging.

Dat de noodzaak tot gezinshereniging zich alsdan het sterkst doet gevoelen met name bij en na de geboorte van een kind.

Dat verzoeker steeds de intentie had en heeft om zelf inkomsten te genereren en voor zijn gezin te vormen door te werken.

Dat in dit specifieke geval een afwijking dient aanvaard te worden op de voorwaarde van voldoende stabiele en regelmatige inkomsten, zoniet er schending is van art. 8 EVRM en het recht om een gezin te vormen.

Dat bovendien het argument der menselijke waardigheid als een boemerang terug- keert naar verwerende partij, aangezien het juist doordat verzoeker niet kan werken wegens een gebrek aan papieren is dat er dreigende armoede is.

Dat van zodra hij papieren heeft, hij kan werken en ervoor kan zorgen dat er een minimum aan menselijke waardigheid kan gegarandeerd worden, hetgeen nu alleszins zeer moeilijk is, gezien het feit dat er geen papieren zijn.

Dat verzoeker ten zeerste van goede wil is en reeds aanzienlijke initiatieven heeft genomen om zich te integreren (zie stukken);

Dat met andere woorden door de bestreden beslissing zelf de menselijke waardigheid in het gedrang komt.

Dat gelet op hetgeen voorafgaat niet ernstig kan geargumenteed worden als zou er geen mogelijkheid zijn tot gezinshereniging.

Dat de inkomensvoorwaarde werd ingevoerd om ervoor te zorgen dat er garanties zouden zijn voor de menselijke waardigheid, doch juist door het opleggen van deze voorwaarde in het geval van de geboorte van een kind en in de periode onmiddellijk daarna net voor gezorgd wordt dat er geen garanties zijn voor menselijke waardigheid, dit gezien het feit dat de verblijfstitel van verzoeker werd afgenomen en hij niet meer kan werken.

Dat verzoeker dan ook vraagt de bestreden beslissing teniet te doen en de uitvoering ervan te schorsen.

Dat gebeurlijk voorafgaand dient een prejudiciële vraag gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof in die zin dat de toepasselijke regelgeving al dan niet de artt. 10 en 11 en art. 8 EVRM schendt indien het in die zin wordt toegepast - zoals in casu - dat de gezinsvorming wordt uitgesloten in het geval van geboorte van een kind en navolgende onmogelijkheid tot werken.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te geven op welke beginselen van behoorlijk bestuur zij doelt met deze zinsnede. In zoverre zij de “SCHENDING BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR” aanhaalt zonder meer, is het middel onontvankelijk. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de ingeroepen machtsoverschrijding nu de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier de

bestreden beslissing een vorm van machtsoverschrijding uitmaakt. Ook op dit vlak is het middel onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 17 mei 2013 een aanvraag van een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenote indiende.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(..)”

2.5. Uit de stukken die verzoekende partij ter staving van haar aanvraag aan de verwerende partij heeft overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing, blijkt dat zij inderdaad, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert, geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijken.

2.6. Verzoekende partij stelt thans dat haar Belgische echtgenote wel degelijk over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt en voegt een attest van het OCMW bij. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij heeft nagelaten dit stuk aan het bestuur over te maken voor het treffen van de bestreden beslissing. Het kan het bestuur dan ook bezwaarlijk ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het OCMW-attest dat verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde OCMW-attest kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Volledig ten overvloede dient tevens vastgesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de

financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden. Verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat, zelfs indien de verwerende partij op de hoogte was geweest van het OCMW-atteest, dit tot een andere beoordeling van de verblijfsaanvraag had geleid.

2.7. Verzoekende partij heeft het bestuur evenmin op de hoogte gebracht van het feit dat haar Belgische echtgenote niet zou kunnen werken omwille van haar zwangerschap en de daaropvolgende geboorte van een kind zodat, gelet op de voorgaande bespreking, zij dit argument thans bezwaarlijk kan opwerpen om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Daarenboven wijst de Raad erop dat dit argument geen afbreuk doet aan het feit dat niet wordt aangetoond dat de Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij geeft enkel een redengeving waarom haar Belgische echtgenote niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, doch de Raad ziet niet in waarom zwangerschapsrust de Belgische echtgenote zou beletten om stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te verwerven. Het is niet omdat men in zwangerschapsrust gaat, dat dit inhoudt dat men geen enkel inkomen kan verwerven dat voldoet aan de vereiste van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat omwille van de zwangerschap en geboorte van het kind onmogelijk voldaan kan worden aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door de referentiepersoon waardoor het recht op gezinsvorming en dus ook artikel 8 EVRM wordt geschonden. Op het verzoek van de verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Bovendien is, gezien artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, het arrest van de Raad nog vatbaar voor een cassatieberoep bij de Raad van State zodat om die reden alleen al niet dient te worden ingegaan op het verzoek van de verzoekende partij.

2.8. Daargelaten de vraag of ook rekening dient te worden gehouden met het inkomen van de verzoekende partij zelf, dient alleszins vastgesteld dat dienaangaande de verwerende partij heeft gemotiveerd als volgt: *"Ter staving van de bestaansmiddelen werden enkel inkomsten op naam van betrokkene voorgelegd. Deze inkomsten dateren nog uit het land van herkomst. Het is bijgevolg niet op te maken of dit de huidige inkomsten vertegenwoordigen."* Dit motief strookt met de gegevens van het administratief dossier en kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden. De intentie van de verzoekende partij om te werken eenmaal zij een verblijfsmachtiging heeft gekregen, haar betoog niet in armoede te willen vervallen en haar integratiebewijzen, kunnen geen afbreuk doen aan de uitdrukkelijke voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat men bij de aanvraag moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Door stukken voor te leggen waaruit blijkt dat verzoekende partij in haar land van herkomst een inkomen verwerfde uit arbeid, terwijl zij thans een verblijf in België wenst te bewerkstelligen, toont zij niet aan dat het motief dat het niet duidelijk is of dit de huidige inkomsten vertegenwoordigt, kennelijk onredelijk is.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit de bespreking hoger is dit in casu gebeurd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER